

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Ing. Radanem Tesařem, advokátem,
sídlem Chodská 1366/9, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno-město,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2020, č. j. 10791/20/5300-22442-712871,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2020, č. j. 10791/20/5300-22442-712871, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále též „správce daně“) ze dne 9. 7. 2019, č. j. 1771943/19/2507-60562-505391, kterým byl zamítnut návrh žalobce na obnovu daňového řízení ve věci daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období září 2013, únor 2014, březen 2014, květen 2014, říjen 2014, listopad 2014 a prosinec 2014. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve zrekapituloval relevantní skutkové okolnosti. Konstatoval, že podstatou sporu mezi žalobcem a žalovaným je posouzení, zda byly naplněny podmínky pro povolení obnovy daňového řízení, a to na základě zjištění nových důkazů. Žalobce byl přesvědčen, že byly naplněny podmínky § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), pro povolení obnovy řízení, jelikož existují nové důkazy, a to svědecké výpovědi J. K. a J. R.. Žalobce zopakoval, že u něj probíhala daňová kontrola, která byla ukončena projednáním zprávy o daňové kontrole, jejímž obsahem bylo mj. konstatování, že nebylo prokázáno, že k poskytnutí reklamy ze strany společnosti MM GT-Racing s.r.o. (dále též „MM GT-Racing“) došlo tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech. Jedním ze zásadních důvodů, proč nedošlo k uznání nároku žalobce na odpočet týkajícího se plnění od společnosti MM GT-Racing, bylo konstatování správce daně, že „je zřejmé, že společnost Gottfried Grasser nebyla nikdy obchodním partnerem společnosti MM GT-Racing, s.r.o., který měla poskytovat reklamní služby M. M. st.“ Zdůraznil, že ani on, ani správce daně nevěděli a nemohli vědět, kdo je dodavatelem společnosti MM GT-Racing, a to i s ohledem na její nekontaktnost, tj. jednalo se o skutečnosti mimo sféru vlivu žalobce i správce daně. V lednu a únoru 2019 byly v rámci jiného daňového řízení u žalobce provedeny výslechy svědků K. a R.. Z výše uvedených svědeckých výpovědí, a zejména z výpovědi svědka R., vyplynulo, kdo byl skutečně dodavatelem společnosti MM GT-Racing, což nebylo zjiitelné v rámci daňové kontroly a byla potvrzena obchodní spolupráce mezi žalobcem a společností MM GT Racing tak, jak byla uvedena na daňových dokladech a v daňových přiznáních. Žalobce ani správce daně v době provádění daňové kontroly nevěděli, že společnosti, ve kterých působil J. R., jsou dodavateli společnosti MM GT-Racing, tj. nebylo vinou ani jednoho z nich, že nedošlo k navržení a provedení důkazu svědeckou výpovědí zejména svědka R.. A nemůže být ani povinností daňových subjektů či správců daně navrhnout „pro jistotu“ výslechy všech osob, které by hypoteticky či jen ryze teoreticky mohly být dodavatelem nějakého subjektu. S ohledem na pochybnosti správce daně specifikované ve zprávě o daňové kontrole představují dle žalobce svědecké výpovědi J. K. a J. R. v kontextu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu nové důkazy, které nemohly být uplatněny v původním řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.
3. Ve vztahu k tvrzení žalovaného týkajícího se svědecké výpovědi svědka K., kdy žalovaný v jeho rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 63/2012-39, žalobce uvedl, v předmětném rozsudku Nejvyšší správní soud řešil situaci, kdy daňový subjekt v původním řízení tížilo důkazní břemeno ohledně zfalšovaných podpisů na daňových přiznáních. Správní soudy v dané situaci dospěly k závěru, že za situace, kdy daňový subjekt již v průběhu původního řízení musel vědět o nepravosti podpisů, a důkazní povinnost ohledně této skutečnosti vázla na jeho osobě, pak měl sám daňový subjekt již v původních řízeních trvat na provedení důkazních prostředků, jež by prokázaly jeho tvrzení, resp. podat proti dodatečným platebním výměrům opravný prostředek, v nichž by trval na provedení takových důkazních prostředků. S výše uvedeným závěrem Nejvyššího správního soudu se lze jistě ztotožnit, na nyní posuzovanou situaci však nedopadá. S ohledem na nekontaktnost společnosti MM GT-Racing se správce daně rozhodl přistoupit k jiným postupům, z nichž by vyplynulo, zda společnost MM GT-Racing skutečně poskytla plnění pro žalobce. Po vyhodnocení informací z těchto jiných postupů správce daně k návrhu svědecké výpovědi svědka K. uvedl, že nebude provádět výpověď navrženého svědka. Ze zprávy o daňové kontrole je

dle žalobce zjevné, že v nyní posuzované věci usiloval o splnění své důkazní povinnosti a navrhl výslech J. K.. Na rozdíl od rozsudku Nejvyššího správního soudu tedy žalobce usiloval o splnění své povinnosti důkazní již v původním řízení před správcem daně, přičemž správce daně navrhovaný výslech neprovedl, a to z několika důvodů. Nyní posuzovaná situace se tedy odlišuje od citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, jelikož žalobce byl aktivní a své důkazní břemeno se pokusil unést již v původním řízení.

4. Žalobce dále zdůraznil, že ani právní závěr žalovaného ohledně svědeckého výslechu J. R. není v souladu se zákonem. Žalovaný totiž vycházel při svém závěru z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 65/2013-52, jenž se však týkal také zcela jiné skutkové situace. V citovaném rozhodnutí daňový subjekt tvrdil, že správce daně neměl k dispozici jeho záznamní povinnost k DPH. Uvedené tvrzení však v původním řízení nijak nedoložil, ač dle Nejvyššího správního soudu mohl již v původním řízení navrhnout výslech pracovníků správce daně. Pokud pak v jiném řízení vyšlo najevo, že správce daně neměl k dispozici záznamní povinnost k DPH, nejsou již případné výpovědi pracovníků správce daně důvodem pro obnovu původního řízení. V nyní posuzované věci nicméně sám správce daně inicioval získání informací týkající se společnosti Gottfried Grasser GmbH. (dále jen „Gottfried“), resp. získání smluv mezi Gottfried a společnostmi Mariko s.r.o. a TKVRP servis s.r.o., v nichž byl J. R. jednatelem. Z předmětných smluv pak správce daně dovodil, že společnost Gottfried nebyla nikdy obchodním partnerem společnosti MM GT-Racing. Konstatoval, že za tehdejší skutkové situace nikdo nemohl předpokládat, že předmětné společnosti Mariko s.r.o. a TKVRP servis s.r.o. jsou dodavateli společnosti MM GT-Racing, tj. není zřejmé, proč by v době vedení původního řízení měl žalobce navrhnout výslech bývalého jednatele společností Mariko s.r.o. a TKVRP servis s.r.o. Na žalobci tak v předmětné době, kdy probíhala daňová kontrola, bylo pouze to, aby prokázal, že přijal plnění od společnosti MM GT-Racing. Pokud pak v jiném řízení vyšlo najevo, že společností Mariko s.r.o. a TKVRP servis s.r.o., v nichž byl J. R. jednatelem, byly dodavatelem i společnosti MM GT-Racing, je tato skutečnost důležitá pro nové posouzení věci v obnoveném řízení. Žalobce ji však nemohl v době původního řízení použít (resp. žádat o výslech svědka R.), jelikož neměl přehled o aktivitách a formách spolupráce svého dodavatele, tj. společnosti MM GT-Racing.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Žalovaný úvodem zopakoval, že žalobce shledává jako relevantní důvod pro obnovu řízení svědecké výpovědi svědků K. a R. realizované správcem daně v lednu a únoru 2019 v rámci odvolacího řízení ve věci doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2013, 2014 a 2015, přičemž tyto svědecké výpovědi nebyly provedeny v rámci daňové kontroly ukončené dne 29. 3. 2018 za předmětná zdaňovací období. Nyní vedené řízení se však týká řízení o povolení obnovy řízení, ve kterém nelze hodnotit důkazní prostředky.
6. S odkazem na zprávu o daňové kontrole žalovaný uvedl, že je zřejmé, z jakého důvodu správce daně neprovedl navrhovaný výslech svědka K. již v původním řízení, a také skutečnost, že výslech svědka R. mohl žalobce navrhnout již v průběhu daňové kontroly, avšak neučinil tak. Podstatou institutu obnovy řízení zakotveného v § 117 až § 120 daňového řádu je, aby proběhlo řízení nové, v němž budou zohledněny dodatečně vyjevené skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti, tedy slouží k nápravě skutkových vad. Žalovaný konstatoval, že žalobce se dovolával jako důvodu pro povolení obnovy nalézacích řízení na DPH důvodu uvedeného v § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, tj. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

existence nových skutečností nebo důkazů, které nemohly bez zavinění příjemce rozhodnutí (žalobce) nebo správce daně být uplatněny v řízení již dříve. V průběhu daňového řízení nebyly žalovaným shledány žádné překážky, které by navrzení svědeckých výpovědí k prokázání žalobcem tvrzených skutečností bránilo. V případě svědka K. nedošlo k výpovědi z důvodu, že ji správce daně vyhodnotil vzhledem k dosud zjištěným skutečnostem jako nadbytečnou. Dle žalovaného tak nebyl naplněn důvod zakotvený v § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, kterého se žalobce dovolával. Zdůraznil, že proti odmítnutí výpovědi správcem daně se žalobce mohl řádně bránit v odvolacím řízení. Žalobce odvolání sice podal, ale trpělo vadami, které ani na výzvu správce daně neodstranil, a nevyužil tedy svého práva na komplexní přezkum dodatečných platebních výměrů v odvolacím řízení. Žalobce tudíž nevyužil řádného opravného prostředku a obnova řízení nemůže nahrazovat institut odvolání. K výpovědi svědka R. žalovaný uvedl, že ji žalobce v průběhu daňové kontroly vůbec nenavrhoval. Svědek R. byl v předmětných zdaňovacích obdobích jednatelem jak společnosti TKVRP servis s.r.o., tak společnosti Mariko s.r.o., o jejichž činnosti měl žalobce prokazatelně povědomí již v původním řízení. Obecně uvedl, že žalobce zjevně pomíjí rozložení důkazního břemene, tedy že to byl on, koho tížilo v daňovém řízení břemeno tvrzení a s tím související břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením. Ve svých daňových přiznáních za předmětná zdaňovací období tvrdil, že předmětná plnění přijal od MM GT-Racing v podobě reklamy. To se mu však po celou daňovou kontrolu prokázat nepodařilo. K polemice žalobce s rozsudky Nejvyššího správního soudu žalovaný poznamenal, že je naopak toho názoru, že jím citované pasáže z daných rozsudků jsou na daný případ zcela přílehlivé. Jsou totiž obecně formulované, nejsou přímo vázány na konkrétní skutkový stav, tedy jimi lze podpořit právní názor žalovaného. Žalovaný pro úplnost dodal, že žalobce se nyní různými procesními prostředky snaží dosáhnout revize závěrů provedené daňové kontroly za předmětná zdaňovací období tak, aby byly anulovány její výsledky (dodatečné platební výměry) a stanovena daň ve výši, v jaké byla před daňovou kontrolou (nadměrné odpočty). Kromě nyní řešené žádosti o obnovu řízení ve věci dodatečných platebních výměrů k DPH žalobce též podal žádost o obnovu řízení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2010 až 2012, dále podal dodatečná daňová přiznání jak na dani z příjmů fyzických osob, tak DPH za předmětná zdaňovací období. Žalobce podal také podnět na přezkum předmětných dodatečných platebních výměrů.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Žalobce odůvodnil návrh na obnovu řízení svědeckými výpověďmi J. K. a J. R. realizované správcem daně v lednu a únoru 2019 v rámci odvolacího řízení ve věci doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2013, 2014 a 2015. Je proto zřejmé, že tyto svědecké výpovědi nebyly provedeny v rámci daňové kontroly ukončené dne 29. 3. 2018 ve věci DPH za zdaňovací období září 2013, únor 2014, březen 2014, květen 2014, říjen 2014, listopad 2014 a prosinec 2014.
11. V tomto soudním řízení proto bylo třeba posoudit, zda svědecké výpovědi svědků provedené v lednu a únoru 2019 mohly vést k povolení obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Podle tohoto ustanovení se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.
12. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, kterým se zasahuje do pravomocného rozhodnutí. Situace, kdy obnova řízení může být nařízena nebo povolena, proto musí být skutečně mimořádná a závažnost okolností, pro které má být řízení obnoveno, musí převážet nad zásadou právní jistoty. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nezákonnosti daňového rozhodnutí a nezpochybňuje, že správce daně vycházel v okamžiku vydání rozhodnutí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Umožňuje pouze to, aby proběhlo nové řízení, ve kterém budou zohledněny skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti, které vyšly dodatečně najevo a které zpochybnily dosud zjištěný skutkový stav (přiměřeně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2008, č. j. 2 Afs 98/2007-91).
13. Soud konstatuje, že svědkové K. i R. mohli být vyslechnuti již v původním daňovém řízení, a jejich výpovědi proto nemohou být důvodem k obnově řízení. Ke svědecké výpovědi svědka K. je třeba zdůraznit, že výpověď tohoto svědka žalobce navrhoval již v původním daňovém řízení, a to v podání ze dne 9. 10. 2017 nazvaném jako „1. Vyjádření daňového subjektu k výsledku kontrolního zjištění ze dne 11. 9. 2016, č.j. 2039667/17/2507-606562-501206 2. Návrh na provedení důkazních prostředků 3. Návrh na doplnění výsledků kontrolního zjištění“ (srov. předposlední odstavec na straně 6 tohoto podání). Svědecká výpověď svědka K. jako důkazního prostředku tedy byla nepochybně k dispozici již v původním řízení, a zjevně se tak jednalo o důkaz, který žalobce mohl uplatnit - a uplatnil - v původním řízení.
14. Co se týče výpovědi svědka R., je pravdou, že tu žalobce v průběhu daňové kontroly vůbec nenavrhoval. Soud však zdůrazňuje, že ve zprávě o daňové kontrole ze dne 29. 3. 2018 na straně 8 a 12 správce daně shodně uvedl, že v rámci mezinárodní výměny informací obdržel dvě smlouvy psané v angličtině mezi společností Gottfried a společnostmi Mariko s.r.o. a TKVRP servis s.r.o., které byly obě zastoupeny J. R.. Z uvedeného plyne, že svědek R. byl v předmětných zdaňovacích obdobích jednatelem obou výše uvedených společností, o jejichž činnosti a možném zapojení při poskytování služeb společnosti MM GT-Racing, měl žalobce prokazatelně povědomí již v původním řízení. Nic tedy žalobci objektivně nebránilo v tom, aby výslech svědka R. navrhl již v původním daňovém řízení. Ani v případě svědecké výpovědi J. R. z obsahu správního spisu tudíž nevyplývalo, že by tento

důkazní prostředek nebyl k dispozici již v původním daňovém řízení. Na tomto závěru nemůže nic změnit argumentace žalobce, že nemohl předpokládat, že společnosti Mariko s.r.o. a TKVRP servis s.r.o. jsou dodavateli společnosti MM GT-Racing, a není proto zřejmé, proč by v době vedení původního řízení měl navrhnout výslech bývalého jednatele daných společností J. R.. Skutečnost, že žalobce nepředpokládal, že společnosti Mariko s.r.o. a TKVRP servis s.r.o. jsou dodavateli společnosti MM GT-Racing, nemá žádný vliv na to, že se k osobě J. R. objevily v původním řízení poznatky, na jejichž základě si mohl žalobce učinit úsudek, že jde o osobu, která mohla poskytnout relevantní informace o případné spolupráci společností, jejichž byl jednatelem, se společností MM GT-Racing, která měla žalobci poskytovat reklamní služby. Z uvedeného plyne, že výslech tohoto svědka mohl žalobce v původním řízení objektivně navrhnout, ale neučinil tak. Tuto podstatnou okolnost však žalobce zcela pomíjí. To, že žalobce v původním řízení nenavrl výslech svědka R., tedy nelze zaměňovat s tím, že jde o skutečnost nebo důkaz, která nemohla být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněna v řízení již dříve.

15. Protokoly o svědeckých výpovědích svědků K. a R., zachycující pozdější výpovědi těchto osob v jiném a později vedeném daňovém řízení, proto nemohly být skutečností odůvodňující obnovu řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Soud v této souvislosti poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 Afs 65/2013-52, podle nichž *„[m]á-li být důvodem obnovy řízení výpověď svědka, nebude zpravidla rozhodné, zda se později objevil či vyšel najevo protokol o výsledku tohoto svědka z jiného řízení. Podstatnou je pouze existence a dostupnost svědka. Jinými slovy lze říci, že za skutečnost, pro kterou by mohla být povolena obnova řízení, nemohou být považovány informace zjištěné z výsledku svědka provedeného po skončení daňového řízení, pokud výslech takového svědka mohl být navržen již v průběhu původního řízení. Takový závěr by odporoval smyslu obnovy řízení, jímž je zohlednění skutečností, důkazů a jiných okolností, které vyšly najevo teprve po skončení původního daňového řízení.“* Tyto závěry vyjádřené Nejvyšším správním soudem jsou plně použitelné i v nyní posuzované věci a soud neshledává žádný důvod, proč se od nich odchýlit. Byť žalobce v žalobě konstruuje argumentaci, že v jeho případě jde o skutkově odlišnou situaci, než ze které vycházel Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 Afs 65/2013-52, soud s jeho argumentací nesouhlasí. Soud je naopak přesvědčen o tom, že výše citované závěry Nejvyššího správního soudu jsou na posuzovanou věc přílehlavé, neboť se rovněž týkají informací plynoucích ze svědeckých výpovědí, které byly provedeny po skončení daňového řízení, ačkoli výslech osob mohl být navržen již v původním řízení, jako je tomu právě v případě svědka R.. Uvedenou námitku proto soud neshledal důvodnou.
16. Soud k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2012, č. j. 7 Afs 63/2012-39, jehož aplikaci na svědeckou výpověď svědka K. považoval žalobce za nepřiléhavou, uvádí, aniž by jakkoli zpochybňoval závěry daného rozsudku, že pro posouzení věci není významný. Jak bylo shora uvedeno, žalobce v původním daňovém řízení navrhoval svědeckou výpověď svědka K.. Rozhodující tedy pro posouzení, zda se v případě výpovědi svědka K. může jednat o nový důkaz pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, je to, že jej žalobce v původním řízení navrhl. Okolnost, že z důvodu pasivity žalobce neproběhlo odvolací řízení, nemůže nic změnit na tom, že svědecká výpověď svědka K. byla v původním řízení dostupná. Fakt, že se žalobce vzdal možnosti přezkoumání dodatečných platebních výměrů odvolacím orgánem, je tak podružná a nijak

se nedotýká toho, že v případě výpovědi svědka K. se nejedná o důvod obnovy řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Ani tato námitka tak není důvodná.

17. Soud proto uzavírá, že protokoly o svědeckých výpovědích svědků K. a R. ani jejich případný svědecký výslech nelze považovat za důvod obnovy řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Výsledky těchto svědků totiž mohly být nepochybně navrženy a provedeny již v původním daňovém řízení.
18. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náhrada nákladů řízení ze zákona nepřisluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. června 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu